

Prelát: Ubytovávať pútnikov

Prelát Opus Dei uvažuje o veľmi aktuálnych skutkoch milosrdenstva: teraz, v tomto čase, Kristus hľadá priateľov, ktorí ho prijmú v emigrantoch, alebo v ľuďoch odsúvaných na okraj spoločnosti.

16.05.2016

Bol som na ceste a ujali ste sa ma.
Poslucháči týchto Kristových slov boli dobre oboznámení s nebezpečenstvami, ktoré pútnikov čakali na cestách: zloději, divá zver,

nepriaznivé klimatické podmienky a iné hrozby. Aj Panna Mária a Jozef zakúsili pri narodení Ježiša, čo je to bezmocnosť pútnikov. Dvere za dverami sa pred nimi v Betleheme zatvárali. A len maštal poskytla útočisko práve narodenému Bohu. A potom odchádza Svätá Rodina, prenasledovaná Herodesom, do vyhnanstva v cudzej krajiny, a kvôli súrnemu odchodu si so sebou nemohla zobrať ani len potrebné veci.

Svätý Otec hovorí, že „Ježišovo kázanie nám predkladá skutky milosrdenstva, aby sme sa pýtali samých seba, či sme skutočnými apoštolmi“. Môžeme sa preto v modlitbe obrátiť na Boha: Prečo nás, Pane, vyzývaš, aby sme ubytovávali pútnikov? Čo nás tým chceš naučiť?

Ubytovať pútnika znamená prijať cudzinca, uvoľniť v našom bezpečnom a stabilnom svete miesto

tomu, kto potrebuje pomoc; znamená to ponúknuť ochranu tým, ktorí sa cítia ohrození, a súčasne tým narušiť naše vlastné pohodlie a zdieľať ho s nimi, a preto do istej miery aj prísť o náš pokoj; a robiť tak tiež s radosťou vonkajšou i vnútornou.

V posledných mesiacoch denne s bolesťou pozorujeme, ako tisíce ľudí riskujú vlastné životy, aby našli dôstojnejšie podmienky v inej krajine alebo na inom kontinente. Nie je to nový jav, napriek tomu v poslednom čase sociálne nerovnosti a vojny dosiahli také rozmery, že ani more a iné prírodné prekážky nemôžu na dlhú dobu tento migračný príliv zadržať.

Takýto pútnik už nie je nejaká vzdialená, abstraktná osoba, ale jeho prítomnosť je na uliciach našich miest čím ďalej tým viac hmatateľná. Pápež poznamenal, že pokiaľ sa pozeráme na bolestnú cestu týchto

rodín s ľahostajnosťou, „stratili sme zmysel pre bratskú zodpovednosť“.

Spoločnosti, ktoré sa po stáročia vyvíjali v kresťanskom duchu, musia teraz čeliť tejto obrovskej výzve.

Odvážim sa preto povedať, že spôsobilosť prijať všetkých tých, ktorí sú nútení emigrovať, bude možná vtedy, ak my všetci dokážeme uvádzať do praxe Kristovu lásku.

Toto milosrdenstvo – ktorého sa im v ich krajinách dostávalo z rúk misionárov, rehoľníkov, rehoľníc a mnohých veriacich mužov a žien, a ktorým sme súčasne nesmierne vďační – bude teraz stáť pri počiatku čínorodej aktivity mnohých ľudí.

Bude potrebné podporiť nejednu iniciatívu, aby sa všetkým týmto ľuďom zaistila potrebná pomoc, pracovné miesta, bývanie, vzdelanie apod. Majme na pamäti, že tu nejde len o problém ekonomický, ale hlavne o problém morálny, pretože

keď brat volá po spravodlivosti,
kresťan musí reagovať s láskou.

V Evanjeliu čítame, ako Pán, keď kázal v Judei a Galilei, využil pohostinnosť mnohých svojich priateľov. A tým, ktorí mu otvorili dvere svojich domovov, zmenil život: Marta, Mária a Lazár sa tešili z priateľstva Vykupiteľa; Šimon, farizej, spoznal, akú hodnotu má odpustenie; Zachej zanechal sebecký život... Teraz, v tomto čase, Kristus ďalej hľadá priateľov, ktorí ho prijmú v emigrantoch alebo v ľuďoch odsúvaných na okraj spoločnosti.

Ty i ja môžeme dovoliť Pánovi, aby sa každý deň, keď ho prijímame vo svätej Eucharistii, usídlil v našich dušiach. Sestry a bratia moji, moji priatelia, zamyslime sa: akú pohostinnosť prejavíme nášmu Vykupiteľovi? Pripravujeme si vhodné srdce, ako postavy z Evanjelia, keď chystali svoje domovy

pred príchodom Majstra? Do akej miery prejavujeme lásku božskému Hostovi?

Keď hovoríme o Eucharistii, nevzďaľujeme sa od témy milosrdenstva, pretože len srdce, ktoré sa dokáže stykať s Kristom a snaží sa ho každý deň milovať viac a viac, je schopné prijať brata, ktorý potrebuje pomoc, prácu, alebo len malú pozornosť.

Ak venujeme svätému prijímaniu náležitú pozornosť, náš Pán nás urobí veľkorysejšími, prístupnejšími k cudziemu utrpeniu, ochotnejšími ponúkať naše materiálne prostriedky, čas alebo i majetok tým, ktorí toto všetko potrebujú.

Aj svätý Josemaría bol jedným z tých, ktorí boli na úteku a hľadal strechu nad hlavou. Kvôli náboženskému prenasledovaniu v Španielsku v roku 1936 sa musel dlhý čas skrývať na rôznych miestach Madridu – v

podkroví, v stiesnených bytoch, v cudzích lokalitách. Keď bol presvedčený, že ľudia, ktorí ho prijali, ho nezradia, prezradil im svoj kňazský stav a – bez toho, aby sa bál, že bude ohrozený jeho život – ponúkol im účasť na sviatostiach, spoveď alebo Eucharistiu, opravdivú útechu v týchto tak ťažkých mesiacoch. Takto si Kristus uprostred nenávisti a strachu otváral srdcia týchto ľudí.

Poprosme na záver Pannu Máriu a svätého Jozefa, pútnikov v Betleheme a emigrantov v Egypte, aby sme sa od nich naučili otvárať dvere nášho života Kristovi, ktorý sa dožaduje našej štedrosti k tým, ktorí potrebujú prijatie a pomoc.

dev.opusdei.org/sk-sk/article/prelat-ubytovavat-putnikov/ (16.08.2025)